



Valstybės narės teisės aktas, pagal kurį papildoma išmoka tam tikriems aukšto lygio sportininkams mokama tik šios valstybės narės piliečiams, riboja laisvą darbuotojų judėjimą

Sprendime *Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava* (C-447/18), priimame 2019 m. gruodžio 18 d., Teisingumo Teismas pripažino, kad pagal Reglamento Nr. 492/2011 dėl laisvo darbuotojų judėjimo¹ 7 straipsnio 2 dalį, kurioje numatyta, kad darbuotojas, vienos valstybės narės pilietis, kitose valstybėse narėse naudojasi tomis pačiomis socialinėmis lengvatomis kaip ir vietiniai darbuotojai, draudžiamas valstybės narės teisės aktas, pagal kurį papildomos išmokos tam tikriems aukšto lygio sportininkams, atstovavusiems šiai valstybei narei arba jos teisinėms pirmtakėms tarptautinėse sporto varžybose, mokėjimui taikoma sąlyga, kad jos prašantis asmuo turėtų šios valstybės narės pilietybę.

Nagrinėjamoje byloje Čekijos piliečiui (šią pilietybę pasirinkusiam iširus Čekijos ir Slovakijos Federacinei Respublikai), kuris nuolat gyveno dabartinės Slovakijos teritorijoje ir pelnė aukso ir sidabro medalius Europos ir pasaulio ledo ritulio čempionatuose kaip Čekoslovakijos Socialistinės Respublikos nacionalinės rinktinės narys, buvo atsisakyta mokėti papildomą išmoką, skiriamą tam tikriems aukšto lygio sportininkams, atstovavusiems Slovakijos Respublikai, motyvuojant tuo, kad jis neturi Slovakijos pilietybės. Slovakijos Respublikai ir Čekijos Respublikai stojant į Europos Sąjungą, suinteresuotasis asmuo dirbo pradinėje mokykloje ir šiame darbe liko po įstojimo.

Teisingumo Teismas pirmiausia konstatavo, kad aptariama išmoka nepatenka į Reglamento Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo² taikymo sritį. Jis padarė išvadą, jog šios išmokos neapima sąvoka „senatvės išmoka“, kaip ji suprantama pagal šio reglamento 3 straipsnio 1 dalį, apibrėžiančią socialinės apsaugos sritis, kurioms taikomas nurodytas reglamentas. Teisingumo Teismas šiuo klausimu pažymėjo, kad pagrindinis papildomos išmokos tikslas yra atlyginti jos gavėjams už sporto laimėjimus atstovaujant savo šaliai, o tai paaiškina, pirma, kad nurodyta išmoka tiesiogiai finansuojama valstybės, o ne iš nacionalinės socialinės apsaugos sistemos finansavimo šaltinių, ir nepriklauso nuo jos gavėjų sumokėtų įmokų, ir, antra, ji mokama tik labai nedideliame skaičiu sportininkų. Jis taip pat nurodė, kad šios išmokos mokėjimas siejamas ne su gavėjo teise gauti senatvės pensiją, o tik su jo pateiktu atitinkamu prašymu.

Paaiškinęs, kad suinteresuotasis darbuotojas, kuris, nors ir nepakeitė savo nuolatinės gyvenamosios vietos, dėl savo pilietybės valstybės ir nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės įstojimo į Sąjungą atsidūrė darbuotojo migranto padėtyje, Teisingumo Teismas nusprendė, kad byloje nagrinėjama išmoka patenka į sąvoką „socialinė lengvata“, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio 2 dalį. Šiuo klausimu jis pripažino, kad atlyginant darbuotojui migrantui už atstovaujant priimančiajai valstybei narei arba jos teisinėms pirmtakėms pasiektus išskirtinius rezultatus tokiomis pačiomis sąlygomis kaip darbuotojams, kurie yra šios valstybės

¹ 2011 m. balandžio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 492/2011 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Sąjungoje (OL L 141, 2011 5 27, p. 1). Šio reglamento 7 straipsnio 2 dalis yra speciali SESV 45 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos vienodo požiūrio taisyklės išraiška specifinėje socialinių lengvatų skyrimo srityje.

² 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo (OL L 166, 2004; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 72; klaidų ištaisymas OL L 188, 2013, p. 10).

narės piliečiai, galima palengvinti šio darbuotojo integravimąsi į tą valstybę narę, taigi padėti pasiekti laisvo darbuotojų judėjimo tikslą. Teisingumo Teismas pažymėjo, kad mokant pagrindinėje byloje nagrinėjamą išmoką jos gavėjams ne tik užtikrinamas finansinis saugumas, kompensuojant už ribotą dalyvavimą darbo rinkoje laikotarpiu, skirtu aukšto meistriškumo sporto pratyboms, bet kartu (ir svarbiausia) išreiškiamas ypatingas visuomenės pripažinimas už sportinius laimėjimus atstovaujant šaliai.

Atsižvelgdamas į tai, Teisingumo Teismas nusprendė, kad valstybė narė, kuri moka tokią išmoką vietiniams darbuotojams, negali atsisakyti ją mokėti darbuotojams, kitų valstybių narių piliečiams, nes priešingu atveju tai būtų diskriminacija dėl pilietybės.

PASTABA: Prašyme priimti prejudicinį sprendimą valstybių narių teismai, nagrinėdami juose iškeltą bylą, gali pateikti Teisingumo Teismui klausimus dėl Sąjungos teisės išaiškinimo ar Sąjungos teisės akto galiojimo. Teisingumo Teismas nenagrinėja nacionalinės bylos. Remdamasis Teisingumo Teismo sprendimu šią bylą turi išspręsti nacionalinis teismas. Šis sprendimas taip pat privalomas kitiems nacionaliniams teismams, nagrinėjantiems panašias problemas.

Žiniasklaidai skirtas neoficialus dokumentas, neįpareigojantis Teisingumo Teismo.

[Visas sprendimo tekstas](#) nuo jo paskelbimo dienos prieinamas CURIA tinklalapyje.

Kontaktinis asmuo: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127